

Barbárok

A park keleti végében, a "Magyar Ifjúsági Szabadságfront" emlékműve előtti dús fűvön, egy középkorú, szürke munkásruhás férfi éppen térdre ereszkedik. Elég nehezen mozog, komótosan térde alá teszi az aktatáskáját. Két elegáns, napszemüveges asszony jön arra, két elegáns, szürke kutyával (husky, skót juhász). A kutyák láthatóan unatkoznak. Amikor meglátják az embert rendellenes testhelyzetben, odarohannak, s mintegy fél méterről nagy csaholásba kezdenek. Akinek van kutyája, vagy ismeri őket, tudja, hogy ez nem komoly, csak afféle időűző móka. A férfi nem tudja, reumás félfordulattal igyekszik a kutyákkal szembe kerülni (talán falun született, s erre még emlékszik: szembe kell velük fordulni). A férfi kiabál: Miért nem kötik meg a tetves kutyájukat? Az egyik asszony is kiabál: Erna gyere ide hozzám, ne bántsd a bácsit! Erna (a skót juhász) nem mozdul, a férfi arcán most már igazi, szürke, penészes félelem. Miért tetszik ezektől a szelíd kutyáktól félni, kérdezi az asszony. A férfi azt válaszolja, hogy ő nem csinált itt semmi rosszat, csak az unokájának van egy tetves nyula, s annak akart egy kis lóherét tépni. Az csak nem tilos? Nem, dehogyis tilos, mondja az asszony, egyébként sem vagyunk mi szürke varjak (közterületisek). Tessék csak szólni a kutyának, kedvesen, mindjárt megbarátkozik. A férfi szól: Erna, Erna! Erna szemérmetlenül röhög, s tovább ugat. Most megszólal egy baseball-sapkás gyerek a közeli padról: Mit könyörögsz, vén buzi, rúgj beléjük! Mire a kutyák elhallgatnak. A férfinak akkor már ott a kezében a fanyelű bicska. Az asszony odamegy Ernához, s érzéki ujjaival megsimogatja az állat nyakát, aztán nyakörvénel fogva elvezeti. A másik kutya zavartan utánuk kullog. Az asszony homlokára tolja napszemüvegét, rámnéz (három méterre állhatok tőle), s talán hogy jelezze irodalmi tájékozottságát, mély, orgonazengésű hangon így szól hozzám: barbárok.

(lipp)